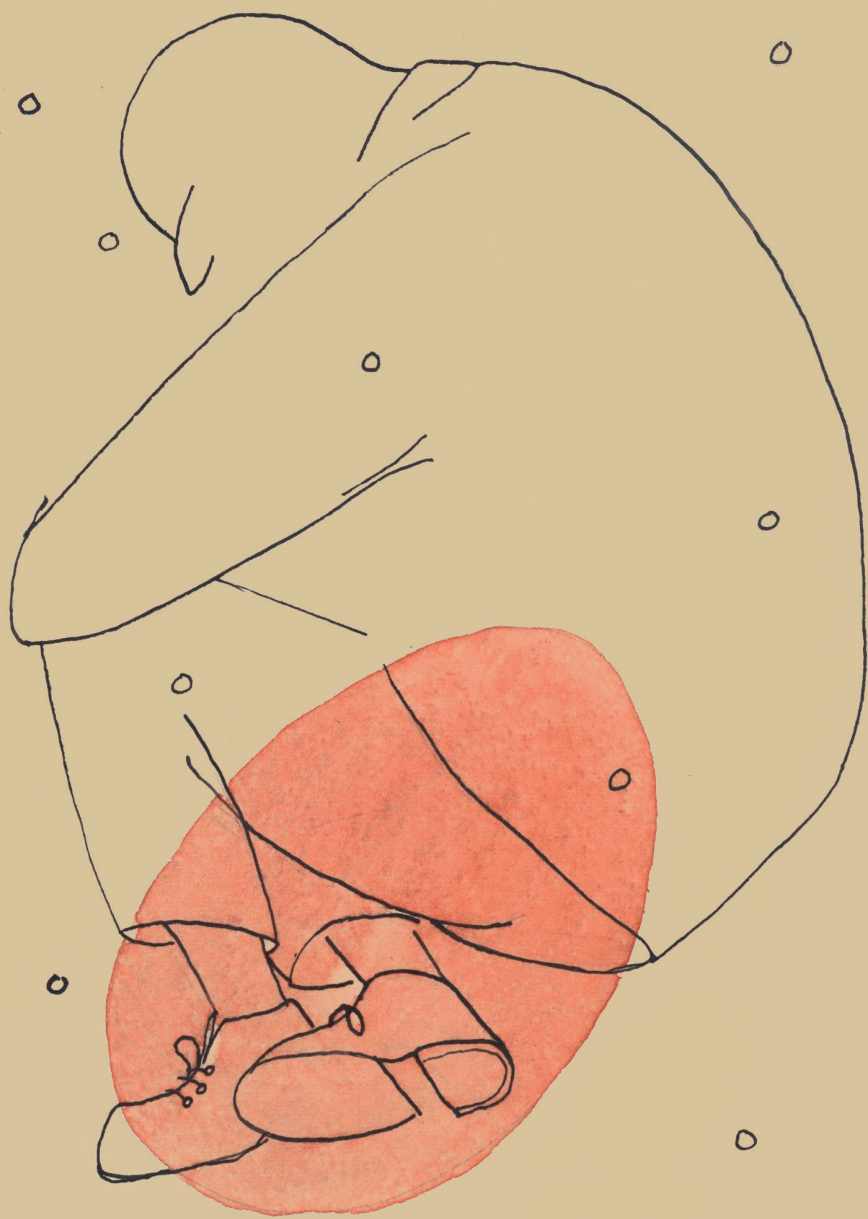

Kurz vězeňské poezie

Ústav pro českou literaturu AV ČR
Institute of Czech Literature of the CAS

V.

Chtěl bych se schoulit do klubíčka
a chtěl bych umět zavřít víčka
a prospat zimu jako plch.
Zbavit se bílých zimních mlh
nemyslet na vánoční svíčky,
kapra, dárky od babičky,
snad i „šťastný nový rok“
Probudit se napřesrok,
když už sníh na lukách zvlh –
Probudit se jako plch.

XI.

Dny jsou jak květy
na zdech katedrály
dny jsou jak květy
aby uvadly

Dny jsou jak poutníci
a jako tažní ptáci
dny jsou jak listy
jež se neobrací.

Tvé dny jsou rybky
a moje – hroty drátu,
tep srdce měří
hodiny do návratu

Dny jsou jak květy
v oknech katedrály
dny jsou jak květy
jež jsme milovali

Kroky

Krok krok krok
vteřina krok vteřina krok
sekyra kroků seká rok

Kolik ještě roků
než slunce přeleze přes střechu
Někde si milenci ustelou do mechu
k měkkému objetí
Co je ti
Krok krok krok
den je jak rok den je jak rok

Někde si hrají děti na písku v parcích
Je sladké chodit po ulicích
a snít o polibcích
Je krásné mít nové jarní šaty
a spěchat spěchat rozesmátý
k místu schůzky
Chodník je úzký
ti dva jdou stejný krok

Jděte
vy lidé
svůj krok
po nábřežích ulicích v mechu

Někde za vysokou zdí
zní těžké supění dechu
krok krok krok
vteřina krok vteřina krok

Sekyra kroků seká rok

Před sfáráním

Tak sbohem slunce
já už jdu
svít tady jasně
ať lidem je do zpěvu
krásně

Za chvíli kolem mne poletí
hladové stěny šachty
Vlhké studené polykání
propadnu se hluboko

Tak sbohem obloho
v kleci prší za krk
Budu pochodovat tvými útroby
Zemi
Šimrat tě v břiše
Jenom nekýchni

Až vyfárám bude už tma
bude mi zima

A přijde zase
o jeden západ slunce

Kroky léta

Den jako den. Vzduch zachvívá se v zlatém šumu
jak závoj nevěstin.

Nahoře mračna, dole stín
zlehounka pospíchá přes hebký samet chlumů.

Přes dálky, přes města, přes pole ke žni bílá
za stínem stíny jdou.

Tou letní myšlenkou
dálka, jež stměla se, už se zas rozsvělila.

Od jara k jeseni z té chvíle rovnovážné
jen krok, jen krok
a obrátí se těžký rok
v žlutý chlad strnisek, jímž letí ptactvo tažné.

Zatím jen bílý žár – a kroky, křídla, oči
v těch modrých propastech
zanikají jak vzdech,
ať vzhlédnou tam, ať vzhlédnou nebo vkročí.

Zatím čas bílých šátků do čela, čas rozpálených pasek,
kdy do vůní a do barev
vhání slunce svou prudkou krev
a olej pryskyřic jehličím rozlévá se.

Tak bez kukaček už a krokem stále tišším
přechází léto kolem nás.
Jako už v jiný čas
kejhání husí z dálky dětství slyším.

Jako už v jiný čas v tom žáru skrze stromy
budoucnost očí plničkou
zahlédl jsem – ty ruku svou
živote, podej mi přes rozvrat, přes pohromy.

Píseň o domově

Zaspívám píseň o domově
od pramenů až do oblak.
A všechno bude v jednom slově,
zápraží, zahrada a klas a květ a pták.

Zaspívám píseň o domově
a převrátí se svět.
Holátko jestřábu a skřivan sově
hned bude rozumět.

Zaspívám píseň o domově
tu hymnu skřípání vozů, studní a klik.
Od kolébek až k hrobům na hřbitově
houslově dlouhý vzlyk.

Zaspívám píseň o domově
a vstane dětství mé.
Tu vůni vánoc horkou červencově
blaženi vdechneme.

Zaspívám píseň, která slzu setře
a další zabrání už mocí hvězd.
Buď opravdový, chlebe, spánku, větre,
jak opravdová naše radost jest.

Málo je líbezný
svět tady v předpekli
už i ty divizny
na dvoře odkvetly

Den po Panny Marie Nanebevzetí
myslím na Tebe jak Ti je
a co dělají děti

Moje láska – má naděje!
Nic zvláštního neděje se tu
jen večer asi
jak včera na javor v ambitu
přiletí konipasi

Syrové maso ukaž v ráně
Vysvobod' mě už prosím vrať mě
Martě Františce Julianě
Andělé ať se snesou nad ně

Rozetnutý plášť nebes báně
Tmu až odhalí nečekaně
Iridiový meč tvůj vzplane
Nad zemí v bouři rozpoutané

Dodnes tvým slovům Dušane věřím
umělci svrhnu každý režim